

רמב"ם יד החזקה הלכות אישות פרק יב

(יד) כשם שאדם חייב במזונות אשתו כך הוא חייב במזונות בניו ובנותיו הקטנים עד שיהיו בני שש שנים מכאן ואילך מאכילן עד שיגדלו כתקנת חכמים ואם לא רצה גוערין בו ומכלימין אותו ופוצרין בו אם לא רצה מכריזין עליו בציבור ואומרים פלוני אכזרי הוא ואינו רוצה לזון בניו והרי הוא פחות מעוף טמא שהוא זן את אפרוחיו ואין כופין אותו לזונם אחר שש:
(טו) במה דברים אמורים באיש שאינו אמוד ואין ידוע אם ראוי ליתן צדקה או אינו ראוי אבל אם היה אמוד שיש לו ממון הראוי ליתן ממנו צדקה המספקת להן מוציאין ממנו בעל כרחו משום צדקה וזנין אותן עד שיגדלו:

ספר אבני מילואים סימן עא ס"ק ג

ובאמת דברי הגהת מיימוני תמוהים ביותר ע"ש פי"ב [סק"ט] על מ"ש הרמב"ם חייב במזונות בניו ובנותיו הקטנים עד שיהיו בני שש שנים כתב עלה בהגה"מ ז"ל באושא התקינו שיהא אדם זן בניו ונותיו הקטנים ע"ש ופירש"י עד שיביאו שתי שערות עכ"ל, ולא ידענא למאי הביא הך תקנת אושא עד שיביא ב' שערות כיון דמסקינן בגמ' דלית הלכתא כותי' ע"ש פ' נערה [מט,ב]:

באור הגר"א על אה"ע סימן עא

[ב] בתקנת חכמים. צ"ע:

ירושלמי כתובות פרק ד הלכה ח

גמרא מצוה לזון את הבנות אין צריך לומר את הבנים ר' יוחנן בן ברוקה אומר חייב לזון את הבנות אית תניי תני הבנים עיקר ואית תניי תני הבנות עיקר מאן דמר הבנים עיקר לתלמוד תורה מאן דמר הבנות עיקר שלא יצאו לתרבות רעה רבי שמעון בן לקיש בשם רבי יהודה בן חנניה נמנו באושא שיהא אדם זן את בניו קטנים אמר ר' יוחנן יודעין אנו מי היה במיניין עוקבא אתא לגבי רבי יוחנן אמר ליה עוקבא זון בניך אמר ליה מנן מרי אמר ליה עוקבא רשיעא זון בניך

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף פז/א

תנו רבנן כשהיא חוזרת חוזרת לתרומה ואינה חוזרת לחזה ושוק אמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא מאי קרא היא בתרומת הקדשים לא תאכל במורם מן הקדשים לא תאכל רב נחמן אמר רבה בר אבוה מלחם ולא כל לחם פרט לחזה ושוק מתקיף לה רמי בר חמא אימא פרט להפרת נדרים אמר רבא כבר פסקה תנא דבי רבי ישמעאל דתנא דבי ר' ישמעאל ונדר אלמנה וגרושה יקום עליה מה ת"ל והלא מוצאה מכלל אב ומוצאה מכלל בעל אלא הרי שמסר האב לשלוחי הבעל או שמסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל ונתארמלה או נתגרשה בדרך היאך אני קורא בה בית אביה של זו או בית בעלה של זו אלא לומר לך כיון שיצאה שעה אחת מרשות האב שוב אינו יכול להפר